

14. ARPIL 1999 – EGOFOREDRAG I TRONDHJEM ROTARY KLUB

ved

Eva Grete Storengen Skaar

ÆREDE PRESIDENT OG ROTARYVENNER

Jeg har tenkt følgende opplegg på foredraget mitt:

1. Si litt om personalia.
2. -om stedet og kommunen jeg kommer fra.
3. -om familiebakgrunn.
4. -om utdannings- og yrkesmessig bakgrunn.

PERSONALIA

Jeg er gift med en som heter Kolbjørn Skaar, vi har vært gift fryktelig lenge. Vi har en datter på ni år, Kari Elise. Før henne mistet vi en gutt, Vesle Ola, før han ble født.

Våre foreldre er naboer og vi har vært lekekamerater fra vi var en neve stor. Jeg husker vi ble ertet av voksne en del da vi var barn fordi vi lekte og vanket mye sammen, men dette tok vi ikke så tungt.

Kolbjørn underviser i engelsk på Trondheim lærerhøgskole.

STEDET OG KOMMUNEN JEG KOMMER FRA

Etter den siste tids mediefokus på Otta, først i forbindelse med påsken da Otta Hotel stilte gratis rom til disposisjon i 3 timer for at 2000-årsbarnet skulle lages og nå sist fokuseringen på misnøyen i forbindelse med flyktningmottaket på Sel, så har dere vel kanskje en viss peiling på hvor jeg kommer fra.

Stedet hvor jeg har mine røtter ligger 17 km fra Otta og 15 km fra Vågåmo.

Jeg har lagt på en overhead slik at dere eksakt kan se hvor dette er.

Som den røde prikken på kartet viser er jeg barnefødt og oppvokst på Lalm som er et lite tettsted med ca. 500 innbyggere i Vågå kommune som ligger i Nord-Gudbrandsdalen. Noen vil kanskje ønske å korrigere meg og si; men er ikke dette Ottadalen. Jo, da, det er også riktig, det er innfallsporten til Øvre Otta som for tiden er nokså omdiskutert i forbindelse med planer om vannkraftutbygging.

Vågå kommune har ca. 4000 innbyggere (3800). Kommunen har grenser til Lom, Sel, Dovre og Lesja. Fra hjemplassen min, der jeg er barnefødt, er det ca. 12 mil til Lillehammer. Der har vi fylkessykehus og for 12 år siden, fram til 12.12.86, hadde byen dalens eneste Vinmonopol. Folk som ønsket en flaske vin eller annen god drikk måtte sende skriftlige bestillinger, og det tok da minst 1 uke før en fikk varen. Det var heller ikke særlig akseptert å motta varer fra Vinmonopolet, en kunne lett få et dårlig rykte på seg.

Mine svigerforeldre hadde stor bærhage, så min svigermor laget sin egen ripsvin hver høst. Imidlertid tror jeg dette var mer en hobby enn et behov, konsumet var lavt, så aurbua hadde et betydelig lager av god vin da guttene ble store. Kolbjørn har fem brødre. Men da fikk flaskene også fort ben å gå på, og jeg selv var med på å konsumere en del.

Lalm eller Vågå er en typisk innlandsbygd, med solide og rike tradisjoner. Jeg pleier å si at den ligger i hjertet av fjellheimene – Jotunheimen i vest og Rondane i øst. Galdhøpiggen, Glittertind, Besseggen, Bukkelægeret og Rondeslottet er kjente fjell for de fleste. Når det er moltår finner vi denne luksusen i Rondane.

Det er sikkert flere av dere som har gått Besseggen.

For å friske opp minnene for dere som har gått der, og markedsføre utfordringen for dere andre, *legger jeg på en overhead som viser hvordan Besseggen ser ut.*

Henrik Ibsens ord om Besseggen i Peer Gynt synes jeg er meget dekkende:

“Har du sett den Gjendin-eggen noen gang?

Den er halve milen lang,

hvass bortefter, som en ljå.

Utfor breer, skred og lider,

rakt nedover urder grå,

kan en se til begge sider

lukt i vannene, som blunder

svarte, tunge, mer end tretten-

hundre alen nedenunder. –”

På den ene siden er det 800 meter ned i det smaragdgrønne Gjende og på den andre siden 400 meter ned i det klare blå Bessvatnet. Jeg har gått turen en gang og det føltes utfordrende. Midt på det bratteste ble høydeskrekken noe sterk, men etter en stor melkesjokolade og med et uredd turfølge gikk det bra. Jeg kunne godt tenke meg å ta turen om igjen.

Men helt ufarlig er ikke Besseggen i tordenvær. En turist på vei ned døde for en del år tilbake etter at han ble truffet av lynet.

Gjende er smaragdgrønn fordi den får tilsig av store mengder bresmelte vann, blant annet fra Memurubreen som inneholder fine leirpartikler (slam). Gjende er dyp, 149 meter på det dypeste. En yngre kar som druknet der for ca. 25 år siden befinner seg fremdeles et sted der nede i dypet.

Bygda Vågå er en typisk fjellkommune, $\frac{3}{4}$ av arealet er på over 900 meter over havet. Hovednæringen er jord- og skogbruk. I tidligere tider; mye slit, karrige kår, mange husmannsbruk og stor utvandring til Canada og USA.

Et av særtrekkene i kommunen er at det er lite nedbør, ca. 250 mm i året, det kan sammenliknes med årlig nedbørsmengde i Sahara. Bygda har tatt konsekvensen av dette og har bygd ut store og gode vanningsanlegg på hvert bruk, i slanger fra elven og i uthulte trestokker fra bekkene. Jordsmonnet er mye morene-/sandjord, ypperlig for dyrking av alle slags poteter, blant annet *grispoteter*/mandelpoteter. Skogene byr på gode forekomster av skogsbær.

Typiske trekk ved byggeskikken i bygda har vært hus av laftet tømmer, brune- og solbrente. I tidligere tider smurte de ikke noe på ytterveggene. Når solen tørket tømmeret kom harpiksen og kvaen ut og ble liggende som et beskyttende lag på stökkene og således gjorde tømmeret brunt. I nyere tid er tjære blitt brukt, blant annet på stavkirken i Vågå som er fra 1150-tallet.

Eksempel på tidligere tradisjonell byggestil kan dere se på den neste overheaden min. Bildet er av den eldste og best bevarte Sandbugården som eies av forretningsmannen Kjell Holm fra Ålesund. Det sies at han i sin ungdom var kjæreste med Sonja Hennie. Det vakte en viss oppsikt i bygda når hun kom kjørende til Sandbu i sin åpne sportsbil. Jeg merket meg forresten at i guvernørens månedsbrev, Rotary midt i Norge nr. 1/1999 var det en omtale av Kjell Holm, at han som første ikke-rotarianer fra Ålesund var blitt utnevnt til Paul Harris Fellow. Somrene tilbringer han ifølge pålitelige kilder fremdeles i Vågå, selv om han bor i Zürich om vinteren.

Et annet sted som jeg vil nevne er Trolltun. Stedet ble restaurert og satt i god stand av en privatpraktiserende lege og hans venn som bodde der i en årrekke. Trolltun ble solgt til skipsreder, tidligere forsvarminister og ordfører i Oslo, Per Ditlev-Simonsen. Da Ditlev-Simonsen overtok stedet ble det satt i gang et storstilt restaureringsarbeid av husmannsplassen, selv om stedet var svært godt ivaretatt, ingenting skulle det spares på. For eksempel ble vanlige vannkraner skiftet ut med vannkraner av ekte gull. Jeg tenker det knaket godt i de gamle tømmerveggene når gullet kom inn. En slik innretning hadde nok de gamle tømmerveggene aldri drømt om.

Jeg må også nevne den vakre Vågåkyrkja, se overheaden, den bærer preg av historien på godt og vondt. I tidligere tider fikk ikke kvinnene gå inn hovedinngangen. De måtte gå inn fra østsiden gjennom en lav dør. Merke etter denne inngangen ser en tydelig den dag i dag, hovedinngangen med våpenhuset var for mennene. Dette er også i dag hovedinngangen. Inne i kirken var det egne stoler oppe på veggen for de aller største gårdene og egne stoler for bøndene, kleskrokene hadde gårdens bumerker skåret inn. De laveste på skalaene var de spedalske, de fikk ikke engang komme inn i kirken. De fikk stå utenfor en liten glugge på østsiden og følge med i messen, denne gluggen er også synlig den dag i dag.

Litt ovenfor Vågåmo sentrum og prestegården Ullinsvin, i retning mot nord finner en Jutulporten. Der bodde, og kanskje bor fremdeles, Jutulen og Jutulkjerringa som knyttes til sagnet om Jutulkjerringa som kasta “smørknoa” og Jutulen som kasta “skåkemnet” etter kirkeklokkene første gangen de klang. Ingen av de traff kirkeklokkene, men merkene står der den dag i dag. En stein på høyre side ved kirkeporten og én langt ute på et jorde. Flere av dere har sikkert hørt eventyret om “Jutulen og Blessomen”. *Johannes Blessom var i København julekvelden og fikk skyss hjem til Vågå med selveste Jutulen.*

I bygda finner vi også eventyret om “Trolla på Heidalsskogen og Blankenborggutane”. Omtrent på det stedet der disse to guttene traff de tre tollene har vi hytte. Men nå er trolla borte. Jeg synes imidlertid det er artig å fortelle ungene som besøker oss på hytta om trolla, og litt usikkerhet er det å spore hos noen av de yngste.

Lalm er kjent for sine rike forekomster av kleberstein. Den ildfaste kleberen blir brukt til produksjon av blant annet ovner og peiser. Den kleberen som inneholder en del kalk og som er av god kvalitet blir imidlertid malt til mel og eksportert til England, Danmark, Tyskland og Nederland. Det fineste melet blir brukt til talkum i kosmetikkindustrien, videre blir en del brukt til papp, Icopal, i kjemiske sammensetninger til sprøytemiddel mot innsekt og i dynamittindustrien.

Kleberen har den egenskapen at den holder lenge på varmen. Jeg husker bestemor brukte å varme en kleberstein på vedovnen. Denne la hun et håndkle rundt og la den i senga for å varme bena sine. Steinen holdt seg varm nesten hele natten.

Døpefonten i Vågåkyrkja, et tidlig middelaldersk kunstverk fra 1150-tallet, er laget i kleberstein, så også mange av de gamle gravsteinene som er laget som solkors, og også de nye store gravsteinene vi finner på kirkegården, bl.a. *Jo Gjende sin gravstein, se overheaden.*

FAMILIEBAKGRUNN

Jeg har to søstre, en eldre og en yngre. Den eldste bor i Drammen og den yngste bor i Oslo med familier. Vi er forskjellige. Jeg var nok den ”villeste” i oppveksten, jeg ville prøve og lære det meste. Jeg brukte låen og kjørte motorsykkel med far, for å nevne noe.

Far er fra Dovre og mor er fra Lalm. Min lengstlevende bestemor, min mors mor, bodde hjemme hos oss til hun var nesten 90 år. Hun var født og oppvokst på Gol/Nesbyen i Hallingdal. Hun var en sterk kvinneskikkelse.

Både mor og far var dobbeltarbeidende. Mor var husmor og småbruker og far var bortearbeidende ved Østlandske Steneksport og småbruker.

Vi hadde kyr, sauer, gris, en kanin (mitt kosedyr) og en periode noen høner, hest var vi selv. Unntatt når det skulle pløyes, da måtte vi leie hest. Vi dro potetalen selv og bar inn alt høyet på ryggen. Det var intet unntak for oss barna når vi ble store nok. Far dro høyet på slede fra en fjellgård vi leide slått på. På toppen av lasset satt min søster og jeg. Min yngste søster var ikke født den gangen.

Mor strikket alt til oss barna, strømper, sokker, votter, gensere og jakker. Hun sydde litt, men penkjoler var det en profesjonell sydame som sydde. Hjemme slaktet de, bakte, spant, kinnet smør og kokte såpe til rengjøring. Det meste var hjemmelaget.

Jeg husker vi syntes det var leit å gå med hjemmestrikkede stømper på skolen, samt ha med hjemmebakket brød på skolenista. I dag har jeg fått ting mer i perspektiv og minnes denne tiden som god, med en ekte omsorg og omtanke.

Jeg lærte tidlig å sette pris på og respektere de eldre, på grunn av min tidligere nevnte bestemor som jeg var utrolig glad i. Hun var naturlig og ekte. Hun var selvlært jordmor og var den som folk kalte på når noen skulle føde eller var død. Det var naturlig at vi barna fikk bli med bestemor å se på den døde når han eller hun var stelt og lå på låven. Hennes holdning til den døde var naturlig og fylt av respekt. Hun ga oss en arv og et perspektiv på livet som var unik.

Det kan synes som en avgrunn mellom den tiden jeg vokste opp i, på 50/60-tallet og dagens forbrukssamfunn, der nøydsomhet er et fremmedord for de fleste. Jeg tror nok også det var større forskjell på bygdemiljøet og bymiljøet på den tiden, enn i dag. Det har imidlertid hendt at noen som jeg har fortalt om min barndom og oppvekst til, har lurt på om jeg levde for hundre år siden, men jeg er bare halvveis enda.

Mor og far lever, også Kolbjørns mor. Feriene våre, eller deler av de, tilbringer vi som regel på hytta på Lalm. Besøkene blir imidlertid hyppigere om sommeren enn om vinteren.

Jeg liker fjellet. En tidlig morgen ved en fjellbekk eller et fjellvann når dagen gryr er å oppleve det nærmest fullkomne. Når solen er i ferd med å stå opp og alt liv våkner til en ny dag og fuglene begynner sin morgensang, da oppleves det som om hver slik ny dag er verdens første dag.

Vi synes det er litt vemodig at ingen tar opp arven og tradisjonene på hjemplassen som mor og far har bygd opp. Men det har bare blitt sånn på grunn av utdanning og jobb.

UTDANNING OG YRKESLIV

I rask rekkefølge vil jeg fortelle om utdanning og jobber.

- Barneskole på Lalm.
- Ungdomsskole i Vågåmo.
- Sommerjobb hos min tante på Kirkestuen pensjonat på Dovre. Det var tøft å ha en tante som sjef, hun var meget streng, men dyktig, hun forlangte nesten det umulige av meg. Jeg jobbet fra kl. 07.00 til kl. 23.30. God mat fikk jeg, men dårlig lønn i forhold til innsatsen.
- Kaféjobb på Dahl ved Eidsvoll.
- Avdelingshjelpjobb på Ullevål sykehus. Der var det også svært strengt. Sjefen gikk etter meg og kontrollerte at alt var gullende rent. Når legevisitten kom gikk jeg ut i all min ydmykhet og respekt for autoriteter.
- Husmorskole på Dovre. Uansett hva jeg skulle bli her i livet hadde jeg bestemt meg for at husmorskole skulle jeg ha.
- Men jeg kom liksom ikke videre med det jeg ønsket å bli, det var håndarbeids- og gymnastikklærer. Det var noe mangelfull utdanningsrådgivning jeg fikk på skolen, og jeg kom aldri inn på noen av husflidsskolene som jeg søkte skoleplass på, og uklart var det hvor jeg skulle få gymnastikkutdanningen min fra. Det hører imidlertid med til historien at jeg senere i livet har tatt både treningslederkurs ved Norges idrettshøgskole i Oslo og sømkurs.
- Sommerjobb på Lalm Samvirkelag.
- Så mente mor og far at jeg burde ta handelsskolen på Otta. Jeg aksepterte forslaget om skoleslag, men ikke på Otta, Kolbjørn var i Oslo og avstanden ble for stor. Jeg søkte meg derfor inn på kveldsskole ved Wangs private handelsskole i Oslo. I tillegg hadde jeg fått jobb i en veske og hanskebutikk; Hansken, i Oslo. Det ble lange dager, lav lønn, dårlig økonomi til tross for økonomisk støtte fra mine foreldre.
- Jeg begynte å se meg om etter en bedre betalt jobb. Omsider fikk jeg jobb som yngstedame i Larvik-Fredrikshavnferjen (Larvik-Line). Jobben her var å starte morgenen med å moppe en løper i gangen med en manuell mopp. Jeg gjorde diverse kontorarbeid, hadde post og arkivtjenesten og skrev brev på manuell skrivemaskin. Om kvelden gikk jeg på skrivemaskinkurs i tillegg til handelsskolen. Jeg hadde også kaffeserveringen til administrerende- og assisterende direktører til lunch. De spiste sin lunch på sine respektive kontorer og jeg hentet kaffetrallene med kaffe og kopper fra kantinen til alle ansatte.

Overordnede ble alltid tiltalt med De.

Larvik-Fredrikshavnferjen var et godt sted å være, jeg jobbet der i 8 år. Det var mange interessante og velutdannede folk som jobbet der og sjefene var greie. Det var en dynamisk arbeidsplass, det var kort vei mellom ide og beslutning, og de ansatte ble tatt godt vare på og lønnstilleggene var ikke så vanskelige å få som i staten.

Vi fikk gratisturer og rimelige turer for familie og venner til Danmark. Vi fikk kjøpt en flaske whisky til kr. 9,50 og ditto billig røyk for de som ville ha det.

Jeg fikk oppfølging karrieremessig ettersom jeg fikk mer utdanning og jeg ble tilbudt jobben som leder av sekretariatet etter at sjefen min sluttet. Til tross for et skikkelig sammenstøt med administrerende direktør. Jeg konfronterte han med at han fikk frynsegoder for sin familie som han ikke hadde krav på, mens jeg ikke fikk frynsegoder på

lik linje med de mannlige ansatte for min mann som studerte og derfor ikke var i lønnet arbeid. Jeg fikk mindre lønn enn det min tidligere sjef hadde i den stillingen jeg overtok og i forhold til andre mannlige ansatte. Men jobben var utfordrende og lærerik, derfor takket jeg ja. Dette var imidlertid den kimen som fikk meg til å se skjevheter i samfunnet vårt som jeg ikke visste eksisterte.

Jeg følte det som blodig urettferdig at ikke kvinner ble behandlet som likeverdige i forhold til menn.

Da jeg var ferdig med handelsskolen startet jeg opp med alle mulige hobbykurs på kveldstid. Så over på mer teoretisk utdanning i form av økonomisk gymnas, privat på kveldstid ved siden av jobben.

Kolbjørn ble ferdig med militæret og studiene og fikk jobb i Trondheim. Jeg fulgte med og fortsatte siste del på økonomisk gymnasdelen samtidig som jeg en periode vikarierte i en kontorjobb på Trondheim lærerhøgskole.

Neste fase var at jeg søkte Norges Handelshøyskole i Bergen og kom inn. Men det var for vanskelig å løsrive seg fra en mann som slett ikke hadde tenkt å få seg ny jobb i Bergen. Vel, - kanskje om to år, som han sa. Jeg begynte på Trondheim Økonomiske faghøgskole og sluttet etter 1 måned, det var til Bergen jeg ønsket meg. I stedet meldte jeg meg opp til Examen philosophicum og begynte på forelesningene på Universitetet i Trondheim. Tok eksamen til jul, Fonetikk og Språkvitenskap våren etterpå og engelskstudier, blant annet et sommerkurs ved Universitetet i Kent, Canterbury, i tillegg tok jeg et par semester på kveldstid i kunstmaling med Roar Matheson Bye som lærer. Han var en fantastisk dyktig lærer og hadde selv gått i lære hos Christian Krohg. To år var gått, fremdeles ingen seriøs jobbsøking i Bergen fra Kolbjørns side, så da pakket jeg bilen med det nødvendigste og dro til Bergen.

Kolbjørn kom etter det andre året og var to år i Bergen, det var den permisjonen han fikk, studiet mitt varte i fire år. Vi berget ekteskapelig og jeg fikk styrket min status. Jeg tror det ble en skikkelig vekker for min bedre halvdel, det har gitt han en nyttig erfaring.

På andre avdeling ved NHH tok jeg fordypning i personaladministrasjon og organisasjon og markedsøkonomi. Jeg skrev en praktisk vinklet hovedoppgave for Slettvoll Møbelfabrikk på Stranda med studietur til Sverige. Markedsføring av manillamøbler til Sverige. Som valgfag tok jeg økonomisk geografi og juss. Økonomi og tall, samt mennesker er noen av mine talenter og interesser.

I feriene i studietiden malte jeg malerier, var et par somrer guide i Vågåkyrkja, jobbet som ekspeditør i Hoffkjøp, Trondheim og Kløverhuset, Bergen. Svært lærerikt.

Da jeg var ferdig i Bergen fikk jeg jobb i avdeling undervisning i Trondheim kommune som økonomikonsulent. Dette var en jobb jeg likte veldig godt og jeg hadde en usedvanlig dyktig sjef, Bjarne Grov. Han var ingen typisk byråkrat. Han var dynamisk, likte at ting skjedde og ga de ansatte mulighet til å bruke sine kunnskaper. Jeg traff mange dyktige folk og fikk god kontakt med de 60 rektorene i grunnskolene og ungdomsskolene i Trondheim og jeg fikk mange gode og fine venner.

Jeg fikk også anledning til å ha et møte med undervisningsdepartementet i London og i avdeling undervisning i London i 1986, - Department of Education and Science and Inner London Education Authority.

Jeg fikk flere kurs gjennom kommunen, bl.a. Kvinner og ledelse som jeg ble kursleder på senere.

Jeg var 4 år og 4 måneder i avdeling undervisning. Det ble omorganisering og splitting av kommunen i distrikter. Dette gjorde at jobben min ikke ble så interessant lenger. Jeg hadde en kollega som en dag kom til meg med en annonse om ledig jobb som distriktssjef i Statens pristilsyn, Trondheim, den jobben tror jeg burde passe for deg sa han. Jeg fulgte rådet og søkte like før fristen gikk ut. Jeg var så heldig å få jobben.

Jobben var både utfordrende, utviklende og interessant. Jeg har gjennom jobben fått mulighet til å gå på mange nyttige kurs og treffe mange interessante mennesker. Blant annet har jeg hatt en del samarbeid med Jørgen Kosmo. Han er en utrolig engasjert og intelligent person, med gode menneskelige egenskaper.

Fra 01.01.1994 ble Statens pristilsyn og Prisdirektoratet slått sammen til en etat, Konkurransetilsynet. Etter denne dato har arbeidsoppgavene forandret seg mye, de har også tørket inn betydelig. Fra en aktiv og utadrettet virksomhet mot publikum og næringsliv med informasjonsvirksomhet, prisundersøkelser, hyppig kontroll og håndhevsingsvirksomhet til en mer innadrettet virksomhet, der virksomhetsplaner, arbeidsplaner, rapporter og notering av hvilken tid som blir brukt på hver lov og forskrift dominerer hverdagen, og med en sterk styring fra Oslo. En innskrenking av lovenes virkeområder med interne retningslinjer om alt som ikke bør behandles. De fleste beslutningene blir tatt i Oslo og også de viktigste sakene blir behandlet der. Regionkontorene er etter omorganiseringen relativt vingeklippet.

Hovedtanken i 1993 var at hele distriktsapparatet skulle nedlegges. Men vi gjorde en såpass god jobb via kontakt med sentrale rikspolitikere at alle regionkontorene unntatt Drammen overlevde, Drammen ble lagt under Oslo. Nåværende landbruksminister Kåre Gjønnes sa det slik til Adresseavisen at Prisdirektoratet og ikke Pristilsynet burde nedlegges. Men prosessen fortsetter og før eller senere vil nok hele regionapparatet være borte. Det siste som er skjedd er at Hamarkontoret fra 01.01.1999 er lagt under Oslo. Så gradvis vil nok planene bli gjennomført. Forbrukerombudet har vært en god støttespiller for regionkontorene gjennom hele prosessen. Regionkontorene er Forbrukerombudets forlengede arm ute i distriktene når det gjelder håndheving av markedsføringsloven.

Konkurranseloven er den mest sentrale loven Konkurransetilsynet håndhever med påbud om prisopplysning i vare og tjenesteyting og forbud mot prissamarbeid, forbud mot anbudssamarbeid og forbud mot leverandørreguleringer. Pristiltaksloven, forbud mot urimelige priser.

Markedsføringsloven, kredittkjøpsloven.

Med hjemmel i konkurranseloven er det utferdiget relativt mange forskrifter.

Forskrift om prisopplysning i tjenestesektoren generelt, på legetjenester, tannlegetjenester, elektrisk kraft, gravferdstjenester, telefonautomater, forskrift om prisopplysning ved overnattings- og serveringssteder, forskrift om prisregulering på tomtefeste/multiplikatorforskriftene.

Flere av lovene og forskriftene kan være vanskelige å håndheve. Det kunne sikkert vært gjort mer på informasjonssiden slik at forbrukerne selv kunne påvirke at vi fikk skikkelig prisopplysning hos de næringsdrivende og at det ikke blir tatt høyere pris enn det som er avtalt på forhånd eller en annen pris enn det som er ført opp på prisplakaten.

Jeg skal ikke gå lenger inn på disse tingene her, det vil føre for langt. Jeg må heller komme tilbake til detaljer, og er det noen som lurar på noe så ta gjerne direkte kontakt med meg.

Nå skal jeg avslutte her. Jeg har foreløpig ikke bestemt hvilket universitet jeg kommer til å studere ved til høsten. Det jeg kan røpe er at jeg har fått studieplass ved fire universiteter og at det blir i et engelsktalende land. Når jeg har ting klare regner jeg med at jeg får opplysninger om Rotary Klubber på det stedet som jeg skal studere.

Jeg får slutte meg til filosofen Søren Kierkegaards ord:

”Å våge er å miste fotfestet for en liten stund. Å ikke våge, er å miste seg selv”.

Jeg setter stor pris på at jeg ble tatt opp som medlem i Trondhjem Rotary Klub.

Takk for oppmerksomheten.

Eva Grete

Etterord:

“Hva er Rotary?”

Forfatteren Thomas Manns korte formulering av det grunnleggende ideal i Rotary:

”Den åndelige grunnvoll i Rotary – hva er det, annet enn det samlede forbilde av frihet, dannelse, menneskelig vennlighet, toleranse, hjelpsomhet og medfølelse, som er kjernen i medmenneskelighet – av folkeskikk i sin mest opphøyde form?”

Rotarys formål:

“Service above self”- Å gagne andre.

Dette mål søker vi å nå, gjennom:

1. å lære våre medmennesker å kjenne.
2. å stille høye etiske krav til oss selv i yrke og samfunnsliv, og å vise respekt og forståelse for alt nyttig arbeid.
3. å søke og virkeliggjøre Rotarys idealer i vårt privatliv, yrkesliv og som samfunnsborgere.
4. å arbeide for internasjonal forståelse og fred gjennom vennskap over landegrenser mellom mennesker fra alle yrker.

Overheads:

Lalm midt på bildet, der jeg er født og oppvokst.
Stedet ligger 17 km fra Otta og 15 km fra Vågåmo.

Bessekken.

Bildet viser Gjende til høyre. Det er 800 meter ned til det smaragdgrønne vannet som har rikelig tilsig av bresmeltevann, i kontrast til det klare blå Bessvatnet på venstre side som ligger 400 meter nedenfor Besseggen.

Sandbu Søre Nedre, Vågå. Husene er bygd av laftet tømmer, slik byggeskikken var.
Eier er foretningsmannen Kjell Holm.

Vågåkyrkja.
Stavkirke fra 1150-tallet med døpefont i kleberstein fra 1150-tallet.

Jutulporten i Vågå.
Der inne bodde og kanskje bor fremdeles, Jutulen og Jutulkjerringa.

Gravsteinen til Jo Gjende i kleberstein. I bakgrunnen et solkors også i kleberstein.

